

На стареца разшантавения умъ.

На пиръ у Фрина, старче, не е гракалъ

До нине гарванъ!... Горе на Олимпъ,

За весель пиръ, самите богове

Прекъсвали сж своите дела.

Или не знай това мъдреца Ефтий?

Достатъчно е мъдъръ да не знай!

Зевсъ гръмовержець, той не се ли самъ

Престори лебедъ, — само за да може,

Божественостъ отмахналъ, а сжъ нея

И дългъ оставилъ настрана, — наслада

Поне за мигъ, за кратъкъ мигъ да вкуси

Отъ хубостъта?... Или пъкъ и това

Е щукнало изъ паметъта на Ефтий?

Или той мисли, че на боговете

Да подражавашъ ще да е престъпно?

Хитрецъ е Ефтий; хитростъта не знае

Коего знай, — тя знае що ѝ трябва!

Предъ богове грехътъ не гряхъ се смята,

Ако се той допадне съ хубостъ тямъ.»

И тука той, къмъ старий хелиастъ

Като устреля погледъ, ядно викна:

«Въвъ положи, катъ низкий лобъ на Ефтий,

Плешивостъта плешиви мисли мѣти!...

Другари! ний въздадохме достойно

На боговете честь — а да издигнемъ

Наздравица сега за хубостъта:

— Щастливъ, комуто помисли високи

Въ сърцето лее хубостъта — сърцето

За ниска завистъ и коварства чуждо!

Щастливъ, когото Фрина ошастливи!»

Подхванатий внезапно тостъ пресече

Речъта на Хиперида. И далеко,

Вънъ отъ чертога пиршествень, отнесе

Прѣзнощний екоътъ името на Фрина...

И пакъ подзе отново Хиперидъ:

Мъдрецъ е! — не е мъдъръ
не знай...

36